

VECKOBLADET

Fredag 28 februari

Utkommer fredagar

1997 23:e årg.

7

Lön med eller utan morot

I slutet av sextio-talet var dottern, som studerade i Lund på ferier i sitt föräldrahem. Upprörd kom mamman en dag hem från jobbet på syfabriken och berättade att de hade haft besök av tidsstudiemannen. "Kan du tänka dig", sa hon vänd till dottern, "dom gjorde inte sitt bästa. Dom sydde saktare än dom brukade göra". Dottern slog ner blicken. Hon hade i Lund lärt sig om arbetarklass, utslagning, kapital och profit. Modern skämdes för sina arbetskamrater, som inte gjorde sitt bästa och dottern skämdes för sin mamma som var lojal med överheten istället för sina arbetskamrater.

Dottern som blivit fostrad till att alltid göra sitt bästa blev så småningom kommunalanställd. Vård och omsorg gick inte att mäta, på samma sätt som antalet färdigsydda Melkaskjortor. Bland förskollärare och barnskötare levde normen att göra sitt bästa vidare. Det var inte ovanligt att man tog med sig lönespecifikationen till jobbet och vid tveksamheter diskuterade och jämförde med kompisarna.

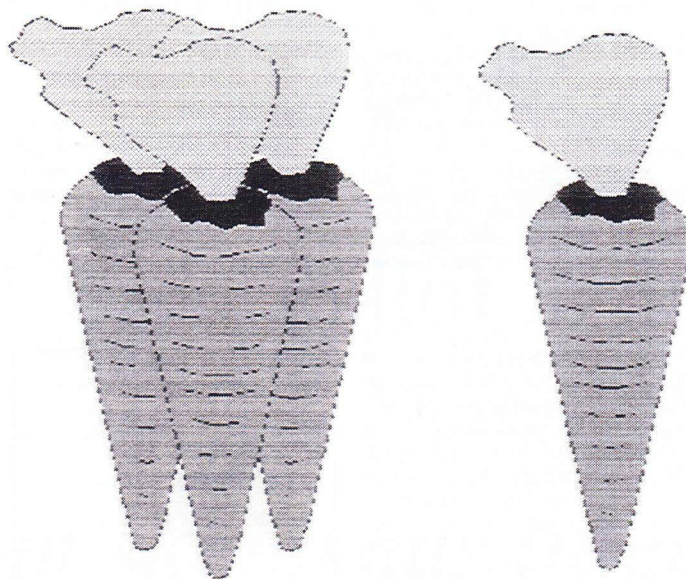
Kriterierna för lön var kända och otvetydiga, utbildning, ålder och anställningstid. Begäring och livssituation gjorde att vissa jobbade mer och bättre än andra, men att detta faktum skulle premieras med högre lön var mycket främmande för alla.

Dottern blev sedan mamma till en dotter, som växte upp och fick en offentlig anställning. Dottern kände sig efter ett par års tjänst lite tveksam till om hennes arbete uppskattades, men så blev hon kallad till medarbetarsamtal. Rektorn berättade för henne, att hon skulle få den största delen ur potten för individuell lönesättning. Glad och lycklig blev dottern, men samtidigt generad, när hon tänkte på sin kollega som var dubbelt så gammal som hon och med 25 års yrkeserfarenhet samt en gedigen fortbildning. Dottern misstänkte, att de nu hade samma lön. Det är ingen tvekan, sa dottern, att kollegan alltid står på elevernas sida, men hon agerar på ett sådant sätt, att det blir konflikter och rektorn hamnar i blåsväder.

Mamman tänkte på sista personalkonferensen, där hennes chef hade presenterat de kriterier, hon

tänkte utgå ifrån, när deras värde för arbetsplatsen skulle bestämmas. Vilka av hennes arbetskamrater skulle komma att premieras?

Blev det Anna, som var konstnärlig, initiativrik, utmärkt i kontakten med barn och föräldrar. Ledare för förskolans teatergrupp och deras gemensamma sångstunder. Anna var småbarnsmamma och ofta hemma för vård av sjukt barn. Hon kunde aldrig ställa upp och jobba extra, när det behövdes.

Eller blev det kanske Bella, som var välformulerad och intresserad av pedagogiska frågor. Bella kom med många uppslag och idéer som hon gärna presenterade för chefen. Bella var positiv och gladlynt, men slarvig och obetänksam, vilket ibland innebar ett merarbete för hennes arbetskamrater. Chefen hade gjort flera av hennes idéer till sina.

Cilla, hade hon någon chans? Cilla, som ägnade en stor del av lördagen och söndagen till att förbereda veckans arbete. Cilla hade läs- och skrivsvårigheter, kände sig osäker inför föräldrar, men var älskad av barnen. När skolbarn kom och hälsade på, var Cilla den första som de frågade efter. Cilla värnade om barnens frihet och rätt till lek. Cilla tyckte inte om medarbetarsamtal eftersom hon hade svårt att sätta ord på sitt arbete.

Jag förstår inte hur vi har kunnat gå med på den här utvecklingen. Jag ringer upp en facklig ombudskvinna och frågar, vad hon tycker.

- Det är platsen/jobbet som ska värderas, inte individen. Individuella löner gör det lättare att vara arbetsledare. En del av arbetsgivaransvaret vältras över på den enskilde. Detta är en politisk fråga.

Det är nu under röd-grön majoritet som kommunen genomför individuella löner. Vårans lön,

blir min lön, en angelägenhet mellan mig och min chef.

Från ett kvällssamtal med två vänner, en chef och en facklig löneförhandlare, hämtar jag följande repliker.

Chefen: Ditt resonemang är så kvinnligt. Du tillåter ingen att sticka upp.

Löneförhandlaren: Gapet mellan kvinno- och manslöner ökar. Vi borde uppskatta de kvinnor som lyckas förhandla sig till högre lön istället för att vara missusamma.

Jag kommer att bli besviken om jag får mindre lön än min kollega och får jag mer, kommer jag att tycka det är pinsamt.

Vad är det då för fel med lika lön för lika arbete?

Anna-Sina Löven

Klotet i Fokus

Tredjevärldsbutiken Klotet avser under våren att upprätta en filial till den nuvarande butiken i före detta Fokus, numera Malmborgs (med miljön i fokus). Klotet kommer att hyra ett utrymme innanför dörrarna till Malmborgs, men utanför kassorna. Vi räknar med att filialen ska hålla öppet mellan 16 och 20 på vardagar, samt mellan 10 och 14 på lördagar. Försäljningen på vardagar ska ske med hjälp av anställd personal.

Vi ser satsningen som en viktig möjlighet att nå en ny och större kundkrets och kanske inte minst de miljömedvetna kunder som besöker butiken med "miljön i fokus". Vi ser det som särskilt viktigt att utvidga just nu när rättvisemärkningen kommer att introduceras. Filialen på Malmborgs kommer då att hjälpa till med att få den redan miljömedvetna kundkretsen att också bli medveten om rättvisespekter på konsumtionen.

Vi bedömer att satsningen på filialen på Malmborgs har goda förutsättningar för att gå ihop ekonomiskt. Den trånga sektorn för oss kommer att bli de mänskliga resurserna. De aktiva medarbetare som finns i Klotet idag behövs för att driva den ordinarie butiken. Nysatsningen innebär att vi måste rekrytera flera frivilliga som kan hjälpa till med praktiskt arbete. Det gäller framför allt personer som vill stå i butiken på lördagar, som vill delta i informationsarbete om rättvisemärkningen, eller som vill vara assistent till våra inköpare och hjälpa till med att packa upp och prisma varor.

Du som känner att det skulle vara intressant att delta i detta arbete kan kontakta någon av de personer i projektgruppen som ansvarar för uppstart av filialen:

Karin Steen, tel 13 45 08
Irmgard Blindow 49 104
Cim Holm-Khakhhar 14 06 16

8 mars

Glöm inte att fira
den internationella
kvinnodagen

Sossehatet blomstrar

Det är ett tag sen sist, närmare bestämt drygt tio år men det är lätt att känna igen när det dyker upp. Jag menar förstås sossehatet. Det är i fullt sving på ett sätt som man inte upplevt sedan Olof Palmes död. Inte så att det varit utdött i mellantiden, känslorna är nog latent i den härskande klassen, men långa perioder förbehålls den sortens opinionsyttringar de egna umgängeskretsarna och middagsbordet. Men plötsligt kan det bli politiskt korrekt att släppa fram maktspråket och råheterna och så är det just nu. När 101 direktörer i SAF-regi skriver att nu har det gått för långt, nu är det kört för regeringen, som i äravis har pålagt näringslivet med pålagor och som kronan på verket nu tänker lägga ner Barsebäck. Medföljande intellektuella som Lars Gustafsson står klara att utropa undantagstillståndet.

Symbolisk kraft

Det är fantastiskt med Barsebäck och dess symboliska kraft i dubbel bemärkelse. Det rör sig om Sveriges två minsta reaktorer med en kraftproduktion som är mindre än den som går förlorad genom de ständiga avställningarna och reparationserna och stoppen för kärnkraftverken. För SAF och

Industriförbundet, för Sydkraft och Sydsvenskan, för LO och LRF tycks de vara omistliga. Och man kan naturligtvis också vända på det: vi är rätt många inom (s), (v) och (c) som tillmäter Barsebäck stor betydelse och kan komma att använda det som ett alibi: titta, nu lägger vi ner kärnkraften. Detta

medan vi fortsätter att gotta oss i kaminvärmerna från Oskarshamn och Ringhals. Jo, så är det men, men symbolvärden är viktiga i politiken och nästa gång ett kärnkraftverk smäller någonstans i världen är en påbörjad avveckling guld värd. Det har Göran Persson insett, det har också partiledningarna i (v) och (c) förstått, om än inte deras partiers väljare. Lägg märke till att också för vänster-

partiet finns det en majoritet som skulle vilja behålla Barsebäck. LO-ledningen kunde kanske förväntas höja blicken över dagens gröftat men så är det inte.

Otack är världens lön

Men tillbaka till sossehatet. Vad kan göras? För Göran Persson och socialdemokraterna måste situationen vara oerhört plågsam: här har man genomfört budgetsanering och neddragning av den offentliga sektorn, övergett den fulla sysselsättningen, fört Sverige in i EU och därmed cementerat kapitalets makt och nu är man på väg in i den europeiska valutaunionen. Och vad har man fått till tack? Förakt! Ett alternativ är att socialdemokraterna förödmjucar sig ytterligare för att vinna industrikapitalets stöd. Det andra är att hämta stöd i den egna rörelsen och kraftfullt gå till motattack: det är så Per Albin Hansson, Ernst Wigforss, Tage Erlander och Olof Palme gjort i motsvarande lägen. Göran Persson har den nödvändiga agitatoriska förmågan, men hur är det med rörelsens kraft? Arbetarrörelsen är så mycket svagare i dag. Se på en slug manager som Göran Johansson, Metallordföranden från Volvo i Olofström. Han värnar om de egna medlemmarnas plånbok med

skicklighet, men tanken att han skulle stå på barrikaderna mot industrikapitalet är bara att glömma - han passar ju på att säga att samarbete mellan (m) och (s) skulle vara intressant. Men viktigare är naturligtvis att arbetarrörelsen förutsätter arbetare och de är allt färre. De är arbetslösa eller pensionerade eller omskolade till småföretagare. Det är strukturomvandlingen som är den främsta grunden till den försvagade arbetarrörelsen.

Och glöm inte: det här är ett problem som är gemensamt för vänstern och socialdemokratin. Liksom när nydemokratern var på gång för några år sedan går nu röster direkt från socialdemokratin till högern. Låt oss inte luras av vänsterpartiets tretton procent. När den härskande klassen spottar på sossarna kan vi som står längre vänsterut lugnt ställa in oss på att bli sparkade i magen.

Lokalt

Efter dessa dystra tankar kan man hämta styrka ur en lokal politisk nyhet. Det är folkpartiet i Lund som på onsdagen låter meddela att det nu tänker ta sig an cyklandet avarter i Lund. Och så finns det de som säger att folkpartiet inte behövs!

Lucifer

Folkparken åt folket

De senaste månaderna har debatten om Folkparkens framtid åter blossat upp. Den desperation man kan spåra i en del förslag är förställda konstruktiva och framåtriktade idéer har hittills kommit från de centrala organen i kommunen. Nu förs ansvaret för byggnaden över från Lundafastigheter till Kultur- och fritidsnämnden, men inget verkar i grunden förändras med detta. Ingen varaktig och levande verksamhet kommer att kunna äga rum i byggnaden med de fantasitaxor som gäller. Kultur- och fritidsnämnden kommer varken att ha resurser eller intresse att driva en offensiv, aktiverande verksamhet. Gamla fritidsnämnden har haft ansvaret för byggnaden förut och spår förskräcker - under denna nämnds administration förföll Folkparken från en fungerande lokal med regelbunden verksamhet till ett spökslott.

Ljusglimt i mörkret

Det mest positiva som har skett i Folkparken de sista åren är att KDN Väster, med dess aktiva och drivande fritidspersonal, startat upp fritidsgården Takdroppet i den östra delen av byggnaden. Här finns förutom fritidsklubb och en fungerande gårdsverksamhet, dessutom en speciell inriktning på musik.

Under över ett års tid har man kontinuerligt haft ett 50-tal ungdomar engagerade som spelat i och startat olika band. Banden har erbjudits hjälp från musikpedagog, fått tillgång till replokaler och haft möjlighet att låna instrument. Verksamheten hade kunnat expandera ännu mera om man haft tillgång till större lokaler. Samtidigt har resten av folkparksbyggnaden stått tom nästan hela tiden, oätkomlig på grund av ett perverst taxsystem.

Perverst taxsystem

Är kommunen verkligen betjänt av att en lokal av folkparkens storlek står och tickar pengar (ca 1 miljon kr per år) utan att någon vettig verksamhet bedrivs i den? Samtidigt som vi vet att det finns ett stort behov bland t.ex. pensionärsföreningar, idrottsklubbar, fritidsverksamheten för ungdomar att bedriva verksamhet där. Vid en enkät som Föreningen för en aktiv Folkpark gjorde 1995 visade det sig att det fanns ett stort intresse att bedriva de mest skiftande aktiviteter i lokalen. Bara det faktum att pensionärerna på Väster är tvungna att hyra lokaler utanför Lunds stad när de skall arrangera dans visar problemets dimension. Den enda hållbara lösningen på Folkparksproblemet måste vara att

föra över administration och uthyrning av den till KDN Västerfritidsgården finns ju redan där och med ett minimum av ökade anslag skulle man kunna ansvara för hela byggnaden. Då skulle man med lokal aktivitet som bas, kunna erbjuda hela Lund en fungerande aktiv folkpark.

En förutsättning för att KDN Väster skall kunna få det att fungera

är naturligtvis att den nödvändiga upprustningen av Folkparken (t.ex. möbler och kök) genomförs.

Marknadsanpassning av hyror nödvändig

En andra förutsättning är att marknadsmissiga priser får tas ut vid uthyrning. Ett marknadsmissigt pris är ju där den som vill hyra ut och den som vill hyra kan mötas. Detta möte sker uppenbart inte vid nuvarande 3000 eller 4000 kr/kväll, eftersom de som skulle hyra lokalen till detta pris håller sig borta.

Fortsatt spökslotsadministration?

Vilka tankar har kommunen med folkparksbyggnaden? Skall man bibehålla en oinspirerad central förvaltning och en absurd hyreskostnad och därmed administrera ett spökslott, eller skall man sänka hyrespretentionen, låta den lokala kreativiteten blomstra, och därmed få verksamhet och inkomster?

Mats och Marie Olhsson

Lunds energi ab

Lunds Energi har, i princip, haft samma organisation och uppgifter sedan 1863. Verksamheten har varit uppdelad efter produkterna, först stadsgas sedan El, fjärrvärme och nu fjärrkyla. 1993 omvandlades Lunds Energiverk till Lunds Energi AB och blev därmed ett bolag ägt till 100 % av Lunds Kommun.

F.o.m. 1996 avreglerades elmarknaden och Lunds Energi måste nu konkurrera med andra liknande bolag om kunder och leverans av energi. Dock finns viss monopolverksamhet kvar nämligen elnätet d.v.s. alla de ledningar som distribuerar elektricitet runt i kommunen. Elnätet sköts av ett separat dotterbolag, Lunds Energi Elnät AB.

Att Lunds Energi blivit ett bolag betyder inte att offentlighetsprincipen satts ur spel. För kommunala bolag gäller speciella regler. I princip är allt i dessa öppet för offentlig insyn och granskning dock med undantag för s.k. affärshemligheter. Alltså om Du vill veta något speciellt om Lunds Energi så gör ett besök eller ring eller skriv till dem.

I Lunds kommuns ägardirektiv till bolaget ingår att Lunds Energi skall leverera el och värme åt kommuninvånarna till rimliga priser samt gå med vinst för avsättning av kapital till framtida investeringar och utdelning till ägaren.

Vad händer med elpriset efter avvecklingen av Barsebäck

Det är en myt att avvecklingen av Barsebäck kommer att orsaka

kraftigt ökade elpriser. Visst, priserna kommer att stiga de närmaste åren men det beror på avregleringen av elmarknaden. Vi har haft billig El i Sverige jämfört med andra länder. När elmarknaden blir fri i hela Europa kommer det att ske en utjämning av priset på El. I Sverige blir det därför en prisökning samtidigt som producenter av billig El, Vattenfall och Sydkraft t.ex., kan göra goda vinster. Allt detta görs möjligt med de elkablar som förbinder Sverige med övriga Europa.

Vad har då hänt med hushållens elpriser?

Vi har alla märkt en höjning av dessa. Det beror på höjda energiskatter och på att hushållskunder tidigare var något subventionerade jämfört med stora industrikunder. Detta kunde man göra tidigare när priserna bestämdes i kommunfullmäktige. Nu måste hushållskunderna bära sina egna kostnader. Dit hör bl.a. distributionskostnader som är relativt höga för enskilda hushåll p.g.a. fler och tätare ledningar. Det visar sig i våra elräkningar där den fasta kostnaden nu är relativt större.

Lunds energi - ett guldägg

Även om vi småkonsumenter således kan vara lite missnöjda så kan Lunds Kommun som ägare känna sig ganska nöjd. Utdelningen till kommunen för 1996 beräknas till ca. 20 miljoner kronor vilket förbättrar kommunens ekonomi betydligt. Lunds kommuns tidigare försäljning av sina sydkraftaktier till Lunds Energi, vilket om vi

minns rätt tillkom på initiativ av vänsterpartiet, har också visat sig lyckosamt.

Är det då lämpligt eller önskvärt att en kommun äger ett energibolag? Vi äger ju inte mejerier, bagerier, textillfabriker eller andra bolag som tillfredsställer våra dagliga behov.

Många kommuner, bl.a. Malmö, har sålt sina energibolag för att tillfälligt bättra på sin ekonomi. Det finns emellertid vissa fördelar för en kommun att äga ett energibolag. Det ger möjlighet till offentlig insyn och kontroll av långsiktiga planeringar. Om bolaget dessutom går med vinst så finns det ingen anledning att sälja ut.

Planer på ett kraftvärmeverk

Kraftvärmeverk är en anläggning som producerar både El och värme genom förbränning av olika

bränslen såsom naturgas och biomassa. Kraftvärmeverken bör ligga nära städer så att man kan använda värmen för uppvärmning av bostäder via fjärrvärme samtidigt som man producerar El. (Det är ett väldigt slöseri att lägga kraftverk långt från bebyggelse såsom fallet är med ett gaskraftverk som man ev. planerar bygga vid Norges kust. En stor del av den producerade värmen åker ut i havet. Samma slöseri gäller kärnkraftverk.)

Lunds Energi planerar att bygga ett kraftvärmeverk efter år 2000 och det är tänkt att det skall planeras på väster intill väg 108. Kraftvärmeverket kommer att delvis ersätta geotermien som, om elpriserna stiger, inte väntas bli lönsamt längre.

Lunds energi och miljön

Lunds Energi driver f.n. tre vindmøllor och man har planer på att bygga flera. Detta för att kunna möta en ökad efterfråga på "grön El". Fler och fler företag vill få s.k. miljöcertifikat (t.ex. ISO 14000). Det betyder att all produktion och verksamhet i ett företag granskas med avseende på dess miljövänlighet. Allt granskas, inköp av objekt toapapper till personalen, underleverantörernas produkter etc. och alltså även energin. Ett företag som utnyttjar "grön El" kan då få sin miljöprofil förbättrad och detta kan utnyttjas som en konkurrensfördel. Miljövänlighet har blivit ett säljargument.

Per-Åke Albertsson
Lars A Ohlsson

Tankar om skolornas internhyror

Gunnar Stenssons diskussion om skolornas internhyror handlar egentligen om två saker samtidigt. Den handlar om systemet med internhyror - är det vettigt att debitera hyreskostnader för lokaler som kommunen själv äger? Den handlar också om skolans resurser - får skolan tillräckligt mycket pengar?

Är det bra med internhyror?

Jag har egentligen inte något att tilläga till det jag redan skrivit i VB. I huvudsak tycker jag att systemet är bra men det finns en några problem och obesvarade frågor. Hur väl ska kommunens hus underhållas? Hurska vi förvissa oss om att Lundafastigheter fungerar effektivt? Hur ska besparingar på lokalanvändningen underlättas?

I och för sig intressanta men ganska tekniska frågor. Den

intresserade hänvisas till mitt förra inlägg (som inte var svar till Gunnar utan till en av VB:s många signaturer)

Får skolan tillräckligt mycket pengar?

Gunnar tycker att skolan får för lite pengar. Liksom Gunnar tror jag att möjligheterna att bedriva en bra verksamhet ökar när resurserna ökar. Så långt är det alltså lätt att hålla med honom - det skulle vara bra att öka skolans resurser.

Det blir emellertid mycket svårare om man samtidigt frågar sig inom vilket eller vilka områden man i så fall kan minska resurserna för att tillfredsställa skolans behov. På det har jag inte något svar utan bollar den frågan vidare till Gunnar. Jag förutsätter att vi liksom förra året får en ordentlig diskussion inom Vänsterpartiet innan kommunfullmäktige spikar de ekonomiska ramarna för 1998-2000.

Några påpekanden:

Det är inte sant att Vänsterpartiet har utlovat ökade resurser till skolan eller till någon annan verksamhet. Läs t ex den broschyr vi delade ut till alla hushåll före valet. Där finns inget sådant. Jag upplever att vi gjorde ett medvetet val. Vi valde bort den politik där partierna uppträder som ett slags jultomar. I stället ville vi föra samtal med medborgarna. I ekonomiska frågor var vårt budskap att det skulle bli nödvändigt med en skattehöjning om statsbidragen inte ökade rejält. Alternativet var stora nedskärningar. I avsnittet om skolan förde vi ett mycket bra resonemang om kundval och friskolor. Gunnar och alla andra kan alltså vara fullständigt lugna. Vi har efter valet gjort precis som vi sa före.

Visst är det viktigt att tillgängliga resurser fördelas så bra som möjligt och visst ska vi vara mycket omsorgsfulla när vi tar ställning.

Men det är omöjligt att veta vad som är "rätt" fördelning. Man ska heller inte överdriva frågans vikt. Lite provokativt kan man säga att om skolan i någon mening får för lite resurser får vi istället glädja oss över att t ex barnomsorgen får mer resurser - pengarna gör ju nytta där också.

Fel att blanda samman frågeställningarna

Om kommunfullmäktige lagt ut besparingar med samma procent-sats på alla verksamheter och om skolan dessutom har större andel hyreskostnader än andra verksamheter, kan Gunnar, i diskussionen om fördelning av resurser, hävda att skolan tidigare blivit "orättvist" behandlad och därför bör kompenseras följande år.

forts sid 4

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet (Se ovan).

NY ADRESS:.....

Kommunala spalten

Som noterats i den lokala pressen är arbetslösheten i Lund fortsatt hög; lägre än genomsnittet i Skåne dock, men skillnaden minskar.

Som också noterats har arbetsförmedlingsnämnden haft sitt första sammanträde för året. Där hade man bl a att remissbehandla ett förslag till kommunal arbetsmarknadspolicy. Tyvärr var nämnden djupt splittrad.

Möjligen pga olika kulturer (som man svepande brukar förklara varför man ibland pratar förbi varandra) handlade diskussionen inte om innehållet i förslaget utan snarare om formerna för dess tillblivelse.

Representanterna för arbetsförmedlingarna och länsarbetsnämnden valde att inte ställa sig bakom de väsentliga delarna i utredningen. Man ansåg sig blivit nonchalant behandlade. Ett skäl till konflikten kan vara att arbetsförmedlingsnämndens (nämnden spelar en viktig roll i den tänkta kommunala arbetsmarknadspolitik, se nedan) funktion är oklar. Nämnden består av representanter för SAF, facket, länsarbetsnämnden och de lokala arbetsförmedlingarna. Dessutom finns kommunala representanter, till yttermera visso en majoritet av ledamöterna. Ordföranden utses bland dessa. Hela denna församling har förordnats till sina uppdrag av landshövdingen.

I den ovan nämnda utredningen föreslås att de sju kommunala representanterna, likt miljödelegationen, blir kommunstyrelsens arbetsmarknadsdelegation, med styr- och samordningsuppgifter och med en beredande funktion inför kommunstyrelsen i arbetsmarknadsfrågor.

Arbetsförmedlingsnämnden, det partssammansatta organet, föreslås i samma utredning fungera som det samverkansorgan under vilket dels ett chefsnätverk, dels en projektorganisation för att bl a effektivisera arbetet med arbetsmarknadspolitiska åtgärder; inrättas. De senare "befolkas" av tjänstemän från kommunen, arbetsförmedlingarna och AMI. Så var det tänkt. Dessutom är det viktigt att "kunskapslyftet", en statlig utbildningsinsats för de personer, i första hand de som är arbetslösa, som saknar 3-årig gymnasieutbildning, blir en integrerad del i kommunens övergripande arbetsmarknadspolicy.

Nu verkar det som det nödvändiga samarbetet mellan kom-

forts. nästa spalt

munala och statliga instanser har gått i stå. Naturligtvis måste dessa problem lösas illa kvick, så att man istället kan lägga ner energi på det verkliga problemet, den växande arbetslösheten, med allt fler långtidsarbetslösa.

Sven-Bertil P

Tankar om *forts. från sida 3*
Men jag vet bestämt att fullmäktige inte lagt ut procentuellt likvärdiga besparingar. Jag tror dessutom inte att t ex barnomsorgen har väsentligt lägre andel hyreskostnader än skolan. Jag ger alltså inte mycket för just det argumentet. Dessutom krånglar det till diskussionen alldeles i onödan - se mitt tidigare inlägg.

För barnomsorg och grundskola finns ett fördelningssystem som gör att resurserna automatiskt ökar när antalet barn ökar. Det gör att kostnaderna för ökat barnantal inte automatiskt drabbar dem utan kan fördelas också på andra verksamheter. Det systemet saknas för gymnasieskolan. Det är naturligtvis en brist men jag tror inte att det heller har skapat några stora "orättvisor".

Det finns inget budgettekniskt system som löser frågan om hur de tillgängliga resurserna ska fördelas. Det handlar till slut om politiska bedömningar. Det måste vi hålla fast vid och inte fastna i krångliga budgettekniska diskussioner. Meningen med politiken är trots allt inte att förvandla hela partiet till en sammanslutning av amatörekonomer.

Mer om ekonomismens allmänna bedrövlighet

Om översiktsplanen, parkering, trafikfrågor och liknande för vi ingående och intressanta diskussioner. Men när vi kommer till de sk mjuka frågorna - barnomsorg, äldreomsorg och utbildning - blir vi nästan genast kamerala. Då börjar diskussionen nästan omedelbart att handla om att öka eller minska något konto med några hundratusen kr.

Pengar är inte oviktiga. Visst är det viktigt att diskutera om t ex utbildningsnämndens ska disponera 415,8 milj kr eller 418,9 milj kr. Men det är inte den viktigaste utbildningspolitiska frågan. Det är faktiskt viktigare att diskutera hur de ca 416 miljonerna ska användas - hur vi vill utveckla gymnasiet.

Mitt intryck är att de utbildningspolitiska diskussionerna i kommunfullmäktige, kommunstyrelse och i Vänsterpartiet till över-

vägande del handlar om de 3,1 milj. På de 415,8 miljonerna spilla inte särskilt många ord. På samma sätt är det med övriga sk mjuka sektorer.

Vi har varit fångade av statliga neddragningar och tvingade att hitta besparingar. Men det är bara en del av förklaringen. Gamla traditioner spelar också in. Hur som helst får det förödande konsekvenser. Det marginaliserar politiken till att handla om detaljer i utkanten av verksamheterna.

Vad vi bör göra

En av meningarna i samverkansdokumentet mellan s, v och mp är jag särskilt förtjust i:

"Vi vill ge de anställda en positiv utmaning nämligen att förbättra kvaliteten inom i stort sett oförändrade ekonomiska ramar."

Det har vi möjlighet att göra nu. Det verkar som vi fått koll på kommunens ekonomi. Det är inte särskilt troligt att vi behöver göra nya stora besparingar. Samtidigt är det inte någon som vill ha ytterligare en skattehöjning. Vi har alltså nått dit vi ville: i skydd av en stabil ekonomi kan såväl förtroendevalda och anställda ägna sina krafter åt att hushålla och utveckla verksamheterna.

För oss innebär det att vi kan ägna oss åt politiskt ledarskap:

Vi bör ta planeringen på allvar. De mer långsiktiga planerna bör kompletteras med planer i anslutning till budgeten (det heter ju Ekonomi och verksamhetsplan). Vi bör se till att planerna följs upp så att de förtroendevalda kan förvissa sig om att de följs och ändra dem om de visar sig dåliga.

Vänsterpartiet är väl förberedda för det här. Vi vet ganska väl vad vi vill med omsorgerna, utbildningen och de andra mjuka verksamheterna. Våra förtroendevalda behöver emellertid stöd. Det behövs forum för utvecklande diskussioner där de förtroendevalda kan diskutera med varandra och med andra partikamrater. Det kan leda fram till att vi utvecklar nya programtexter. Men jag tror inte vi behöver vänta på programmen innan vi kan göra någonting.

Till slut avgörs kvaliteten på såväl omsorger som utbildning i dagliga möten mellan kommunens anställda och de som tar emot servicen - kalla dem brukare. Att ge de anställda en positiv utmaning betyder inte bara att befria dem från stora sparbetting utan också

att ge dem ansvar och befogenheter.

För oss är det självklart. Att de som gör jobbet ska ha inflytande och möjlighet till utveckling har alltid varit en viktig del i vänsterideologin. Men det är inte bara en del av vår ideologi. Det är också en klok politik i vår roll som arbetsgivare. Det är på det sätt kommunen får ut mest kraft och kreativitet av de anställda.

Att flytta ansvar och befogenheter så långt ut i organisationen som möjligt är ett av målen med kommunalsreformen. Men det är inte en organisatorisk förändring som blir klar i ett slag utan en process som måste pågå länge. Vi bör driva på den processen.

Ett annat mål i kommunalsreformen var att brukarinflytandet skulle öka. Det kräver arbete men det är fullt möjligt att få t ex dagisföräldrar att ta ett ökat ansvar för barnens dagis. Jag tycker vi ska ha som mål att så många kommunala institutioner som möjligt - inom politiskt bestämda ramar - styrs av organ sammansatt av anställda och brukare men där brukarna har majoritet.

Roland Andersson

MÖTE MÖTE

KOMMUNALPOLITISKA GRUPPEN
möte Må 3 mars kl 19,30 på partilokalen, Bredgatan 28 Amne: Först beredning av lite av varje, allt efter önskemål. Därefter KOMMUNSTYRELSEBEREDNING.

RÖDA KAPELLET Lö 1/3 Spelning (gående) för demonstration i Sjöbo. Samling vid Clemensstorget 9.30 för avresa till Sjöbo Folkets Park. Repertoar: nr 2, 8, 34, 76, 166, 225, 227, 271. OBS. Tag med marschnotställ. Sö 2/3 kl 18.45. Rep med Joakim. Föra paus Wiellprogrammet och efter paus stämrepetition med träbläs.

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Karin Blom, Marianne Sonby och Bodil Veige. Näste redaktör: Thomas Schlyter

Manus sänds per post till: Veckobladet, Bredg. 28, 222 21 Lund. Onsdag e. 17 till fax 046-14 65 82.

Manus mottas gärna på 3,5" diskett eller e-mail: lunds.tidskriftsverkstad@ mailbox.swipnet.se

Telefon till redaktörerna:
Karin Blom 046-14 16 12
Rolf Nilson 046-12 90 44
Thomas Schlyter 046-14 75 05
Vid utebliven tidning ring:
Sven-Bertil Persson 046-13 82 13.